

Letna plača 1 for. 50 kr.
Društveniki dobivajo
list brezplačno.

Delaj, nabiraj, pomnožuj.

Učitelji in nepremožni
kmetovalci plačajo
le po 75 kr.

Slovenska čebela.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva
po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg. O dzirzoniziranji nepremakljivega delovanja v premakljivega. — Postave in zaukazi o čebelarstvu. — Čebelarsko poročilo iz Meklenburga. — Črtice iz življenja umrlega Žiwanskega. — O prilepljanji praznega ravnilnega satovja. — Družbena naznanila. —

O dzirzoniziranji t. j. spremenjenji nepremakljivega delovanja v premakljivega.

I. „Naglica ni nikjer pridna.

V zadnji številki „Slovenske čebele“ lanskega leta smo natanjko razložili, zakaj smo določne panje za društvene sprejeli, ter jih za premakljivo delovanje namenili. V pridjani prilogi na dveh tablicah je bilo vse potrebno narisano in še bolj razločno pred oči postavljeno. Po tem bo vsaki kolikaj umen čebelar že sam vedel, kako se spremeni in predene nepremakljivo satovje v panj s premakljivimi satniki; vendar ne bo škodovalo, če navedemo nekatere umetne priročnosti, katere zamorejo delo tako pospeševati, kakor ga nerodna okornost ovira, ter dostikrat stori, da to, kar je izvedenemu čebelarju kratkočasno veselje, postane muka okornemu in živalici.

Pisatelj tu ponavlja, kar je pred dvema letoma z okrožnico začetnikom čebelarstva priporočal. Povod ali prilika tej okrožnici je bilo obilno govorjenje po nemških čebelarskih listih o pohlevnosti Kranjske čebele nasproti črnorujavkasti nemški, katera velja za veliko hudobnejšo. Pisal sem takrat: „Da je naša sivorujavkasta Kranjska čebela res prav pohlevna, je znano po vsej srednji Evropi. S tem pa nočem reči, da žela nima; ako jo kdo draži, ga hitro pokaže, ter ga zna prav dobro rabiti ne ravno v preveliko veselje čebelarja, zlasti začetnika; jo pa z mirno roko nežno prijemaš, ti ničesar ne stori. Toraj ne pritiskaj živalice, ne dihaj v njo z glasnim govorjenjem, ne odpiraj panjev s stresovanjem in ropotom. Vse to je čebeli tako neprijetno, kakor človeku sploh. Vodilo ti bodi: Ravnaj s čebelami tako, kakor želiš, da bi ljudje s teboj ravnali, kadar si pomoči potreben“. „Lepa beseda najde lepo mesto“ velja pri ljudeh in pri živali.

Dalje naj si čebelar zapomni, da „naglica ni nikjer pridna.“ Nekteri človek vse prevrne, vse staro v kot vrže ter ne more vsega tega zadosti naglo izvršiti, zato ko je znabiti ravno kaj novega vidil ali slišal. Tudi pri čebelarstvu je mnogo nesterpnih neučakancev, kateri vse staro zavržejo, ker so o umetnem čebelarstvu nekaj brali ali slišali. Pred se uči vse umeti in umno presoditi, potem še le popravlja; ali — če smem malo nemškutariti — pred študirati, potem mobilizirati (nepremakljivo satovje v premakljivega spremeniti). Brez znanstvenih véd ostane, kakor baron Berlepš lepo pravi, čebelar storklež in mojster-skaza vse svoje žive dni. Mnogo panjev imeti, bodi si s premakljivim ali nepremakljivim satovjem, ne dela umnega čebelarja, ampak znanstvena in djanska vednost, kakor smo že lansko leto rekli. Od začetka bota zadosti znabiti dva panja s premakljivim satovjem. Z dvema naj čebelar poskuša, ter se dela privadi; pozneje bo vedil sam razločiti, po katerem načinu bo najložej in z najmanjšimi stroški spremenil, in zamenjal nepremakljivo delovanje z premakljivim. Vednost in skušnja mora umnega čebelarja učiti, kaj naj bo v svojem kraju ali čebelar ali medicar, ali oboje vkup. Kakor smo prepričani o dobroti in dobičku čebelarskega delovanja s premakljivim satovjem, ter ga vedno priporočamo, tako vendar ne mislimo, da bi bila vsa modrost v tem, da bi se brž ko mogoče stari čebeljnaki podrli in starodavni panji na grmado znosili. Z vrelo kašo se je že marsikteri opekel! Tako n. pr. poznam Moravsko polje, (Marchfeld) za čebelarstvo vse pripravno, vem tudi za več čebelarjev, ki so tje z zlato nado prišli, velikanske čebelnjake za Dzierzonske panje postavili, pa prišli in delali so brez glave in danes imajo komaj šesti delj Dzierzonovih panjev, pet šestink pa starih košev! Je tedaj s čebelarstvom tako, kakor z vsako rečjo, s katero se preneglo in nepremišljeno dela: od začetka se zidajo zlati gradovi, pozneje pridejo zadržki in ovire (ker je bilo nepremišljeno) ter ne ostane drugega, kakor vkanjena nada in prazna mošnja. Tedaj: „najpred študirat, potem mobilizirat!“ Namesto društvenega lista, ki nas veliko stane, bi lahko veliko več panjev naredili, ter jih med društvenike razdelili, ali list nam je za umno čebelarstvo gotovo tako potreben, kakor dober panj. Toraj dragi čebelarji! le pridno k društvu pristopite in „Slovensko čebelo“ pridno brerite, premakljivo delovanje pride samo po sebi.

II. Pri delu.

Način, po katerem se zamore nepremakljivo satovje v premakljivega spremeniti, je mnogi, kakor mnoge so tudi okoljščine. Najložej zamenja tisti čebelar, kateri si je pred preskrbel prevodni panj. Tù namreč ni drugega treba, kakor v dzirzonirani panj na kakih 6—8 romčekov, ali sicer premakljivih satnikov prilepiti nekoliko „ravnilnega satovja“ (ravnilno, ker čebelam pot delovanja kaže, vravnava). Zadosti je, če je ravnilno satovje le po 1—2“ široko, da le pot začne, po kateri naj čebele delajo; kdor ima mladega satovja obilno, prav storí, če prilepí polovične ali tudi cele sate. Na prevodni panj naj se postavi stari pa močan in čebelni panj; — prav je, če je stari panj že za roj pripravljen — se zgornji zapah prevodnega odpahne in pri starem veka, ali kakoršna votlina že

ima, odmaši; spredaj pa žrelice starega panja zeló ali čisto zatakne, kakor že čebelar želi, da gredó čebele prostovoljno v prevodni panj ali da so prisiljene se spodaj vseliti. Dobro je, da se prve tri večere z gostim medom ($\frac{3}{4}$ medú in $\frac{1}{4}$ vodé) krmi; ker tako čebele ložej pozabijo silo, katero jim delamo. Opomnimo, da je treba prevodni panj na tisto mesto postaviti, kjer je poprejšni bil, sicer bi se čebele motile in bi se jih znalo veliko pogubiti.

Prevodni panj bo znabiti marsikomu neznan, pa ga tudi prav nič treba ni. Od prvega januarja letošnjega leta je društveni panj tako napravljen, da ima zgoraj dva dela premakljivega pokrova, ter se po potrebi odpre, kateri se hoče ali sprednji ali zadnji. Toraj tudi družega treba ni, kakor stari panj vrh družbenega, kateremu se prvi delj pokrova vzame, položiti (sicer pa vse pripraviti, kakor je bilo zgoraj rečeno) in vsega dela je konec. Dobro je, če se od začetka le kakih osem romčkov noter dene in s premakljivim oknicom zapahne; pozneje se romčeki dodavajo, kolikor bolj napreduje delo v novem panju. Kadar so čebele kakih 8—10 satov naredile, se naložen panj proč vzame, podložen s pokrovom zaprè in brez vsega truda in težave imamo panj s premakljivim satovjem. Da je treba paziti, da imata oba panja matico ali pripravno zalego za-njo, to vsak umen čebelar vé.

Dalje prih.

Postave in zaukazi o čebelarstvu.

III.

Z dvornim zaukazom 6. julija 1803 so bile vpeljane vnovič častne darila in sicer s tem le za Galicijo. Darila so bile zdaj večí: za 100 panjev po 50 gld., za 50 panjev po 25 gld. Enaka darila je določil dvorni sklep 18. junija 1812 za Moravsko in Silezijo in zadnjič še za Štajarsko dvorni sklep 22. januarja 1824. Zakaj druge dežele n. pr. Kranjska, kjer se je vendar od nekdanj čebelarstvo odlikovalo, niso bile toliko srečne, ali znabiti daril nepotrebne, znabiti nevredne? ne vemo soditi. Bodi si kakor rado, toliko je gotovo, da enake darila čebelarstva niso veliko pospeševale; menda prav zato so bile spet vse preklicane z dvornovradniškim sklepom 28. marca 1828; priporočevalo pa se je z omenjenim sklepom, naj se ob vojnih cestah, okrajnih potah, lipova drevesa nasajajo ter tako posredno čebelarstvo pospešuje.

Enak poziv, naj kmetovalci sadijo lipo in akacijo po vaseh in okoli poslopij, da služi nekaj v povzdigo čebelastva, nekaj v odvrnenje nevarnost ognja po požaru je bil izšel že pred 30. leti z odpisom dvorne pisarne 12. decembra 1799.

Neka določba nad-anižke deželne vlade 25. avgusta 1803 je priporočevala čebelarjem, naj popustijo čebelne koše ali pletenice, ter vpeljuje lesene panjeve, ker se roji veliko ložje va-nje ogrebajo. Ovi dopis dalje priporoča, naj se popusti škodljivo morjenje čebel.

Posebno važna določba za čebelarstvo se nahaja v dvornem sklepu 30. junija 1796 (glej Kropaček, zgodovina ces. Jožefa II. 8. zv.), s katero se v prevaževanje čebel iz Zgornjo-Koroškega na Spodnje-Koroško sledeče zapoveduje:

„Daljno dovoljenje za prevaževanje čebel iz Zgornjega — v Spodnje-Koroško se s tem zaukazuje, da se pri postavljanju ptujih čebel pripraven kraj izvoli, to je, da se postavijo blizu polja s cvetočo ajdo, vendar pa od domačih čebelnjakov najmanj četrtno ure dalječ; najmanj pol ure dalječ pa, če se ptuji čebelnjaki postavljajo na kaki višini nad domačimi čebelami. Potem, da se prevaževanje v odločenem obroku zgodi in sicer 16. avgusta dopeljavajo, skrajni čas do 9. septembra pa odpeljavajo. In zadnjič, da se v enem okraju ne dovoli preveliko število ptujih panjev, ampak da se na različne kraje pravično razdelé, če se sicer posestniki ptujih in domačih niso med seboj porazumeli“.

Ne mara, da je navedeni zaukaz tistih postav eden, od katerih govori splošni deželni zakonik §. 383: „Kako se ropanje medu po ptujih čebelah zabranjuje, je v političnih postavah povedano. Po §. 384 se roji ne smejo kar meni nič tebi nič ogrebat in spravljati, mar več lastnik izrojenca ima pravico iti za rojem tudi na ptuje zemljišče, le škodo mora povrniti, če bi jo s tem znabit kaj naredil. Ako bi se pa lastnik izrojenca dva dni za roj nič ne zmenil, ga sme na občinskem zemljišču vzeti, kdor ga najde, na lastnem zemljišču pa le posestnik spraviti in ohraniti. — Ta postava se je pri ljudstvu tako vkoreninila, da je še zdaj skoraj povsod veljavna. Na zemljišče kakega skopuha, ali sicer sitneža — bodi si travnik ali njiva — Bog ne daj, da bi kdo stopil. Se pa sosedov roj na kako drevo v vrta vsede, znajo tudi trije vso travo potlačiti in — ne bo nič rekel. Leta 1807 se je poskušalo statistiko za čebelarstvo vravnati. Zato je izšlo povelje od Českega poglavarstva 14. marca 1807, po katerem se je tirjal zapisnik čebelarjev in njihovih panjev. Pa teh zapisnikov najbrž niso vedili ceniti, zato jih je deželno poglavarstvo z dopisom 12. januarja 1807 spet odpravilo.

Od zdaj ne vemo dolgo, dolgo let ničesar navesti, kar bi bila vlada v prid čebelarstva storila. Še le leta 1854 se je jelo na boljše obračati. Takrat je minister bogočastja in poduka spoznavši dobrotni vpliv ljudske šole na razne oddelke kmetijstva in po nasvetu domoljubne kmetijske družbe v Pragi z odpisom 14. julija 1854 vsim ljudskim učiteljem naročal, naj se, kjer koli je kraj za to, za povzdigo čebelarstva z vso marljivostjo prizadevajo. Ker prepričal se je, pravi minister dalje, s koliko dobrim vspehom se nekteri učitelji udeležujejo gospodarskih družb, drugi se trudijo z podučevanjem in spodbadanjem, spet tretji z lepim dejanskim izgledom svetijo in v posnemo vabijo. Za čebelarstvo pripravne kraje minister imenuje take, kjer se nahaja obilno smerečja, veliko travnikov in senožet z vedno cvetečimi rastlinami; kjer je veliko sadnih vrtov in nogradov, zlasti kjer se ajda splošno seje in prideljuje.

Kar se je v novejših časih za čebelarstvo zgodilo, je že bolj znano in zdaj ni naš predmet. Mnogo pove od tega letno poročilo ministerstva za kmetijstvo l. 1868; smo že lani nekaj omenili. Tudi ne bomo tu naštevali, kaj so za povzdigo čebelarstva posamesni izvrstni čebelarji, n. pr. baron Ehrenfels i. dr. delali; nekoliko so pomagale k prerojenju čebelarstva dotične učilnice, čebelarske družbe, popotovalni učitelji i. t. d. Znabiti po priliki pozneje kaj več od tega.

Cebelarsko poročilo iz Meklenburga.

(Otto učitelj v Boksee.)

Spomlad preteklega l. 1873 je bila za čebelarje najslabejša, kolikor jih še pomnim. Vzrok tega je bila pozna zima; kader je leščevje in vrbovje cvetelo, so čebele zarad snega postavale in se zavoljo tega še le pozno opomogle, ter tudi pozno rojile.

Osemnajst panjev sem bil odločil za pleme, ter sem z njimi tudi ravnal po tem. Spolnile so mi moje nade; 8. junija dobil sem prvi roj — rojil je Kranjec — in potem še dvakrat. Ker je bilo pozneje lepo vreme, so tudi drugi roji dobro opomogli, vendar dajem rad Kranjskim čebelam prednost. Množijo se veliko hitrejšje, kakor naše, rajše rojijo in kar pridnost zadene, ne zaostajajo za najboljšo nemško čebelo. Zato se mi je Kranjska čebela močno prikupila in prihodnjič si jih omislim še več, kakor do zdaj. Je bila tudi spomlad slaba in je obetala malo, sem vendar medú veliko več pridelal, kakor sem mislil. Petdeset panjev, ktere sem pustil za pleme, je bilo zarad spomladanske zime tako oslabelo, da nisem pričakoval nobenega dobička od njih. Žel tudi res nisem nič, ali opomogli so se pa tako, da sem pustil vsih petdeset spet za pleme. Na meso (méd) sem redil le 26 panjev; skupil sem za-nje 72 zv. tolarjev (108 gld. srebra); drugi čebelarji pa, kateri se še vedno starega kopita držijo ter le slamnate pletenice za panj imajo, niso nič imeli spraviti. Počasi pa tudi spregledujejo, da umno čebelarstvo ni le umnejše, ampak tudi koristnejše. Zadnjič še opomnim, da, kjer ni pozne jesenske paše (in takih krajev je tudi pri nas mnogo), čebele niso toliko dobile, da bi se smele čez zimo pustiti*). Méd je tedaj drag in se že zdaj po 40 kr. plačuje. Jaz se smem le jesenski paši in lepemu vremenu zahvaliti, da sem 70 panjev za pleme ohranil.

Črtice iz življenja umrlega Žiwanskega.

France Ksav. Žiwansky, sin kmetovalca Vancelna Žiwanskega, je bil rojen 2. marca 1817 v vasi Vikan na Češkem.

Po dovršenih gimnazijalnih in umoslovnih šolah stopil je kot novinec v cistercijski samostan v Osegu na Češkem; toda ostal je le tri mesece in pol v samostanu, ter je zapustil novembra 1838 samotno sobico, ker do duhovskega stanu ni čutil posebnega nagnenja in veselja. Kmalo ko je zdravniške šole izvrstno dokončal, postal je doktor zdravništva 6. avgusta 1845. Služboval je potem eno leto v c. kr. bolnišnici v Pragi, kjer si je zarad pridnosti in truda pridobil pohvalno priznanje. Prihodnje leto je nastopil službo nadzdravnika pri peš polku „princ Pruski“. Pozneje je služil kot polkovni zdravnik pri raznih vojnih oddelkih. Vsega vkup je bil v tej službi 12 let in 2 $\frac{1}{2}$ meseca; junija l. 1860 pa je prestopil v pokojni stan.

*) Prav tako, kakor pri nas na Kranjskem. Iz med 160 na Gorenskem kupljenih panjev smo jih komaj 92 za pleme odbrali, pa tudi te bomo mogli že meseca sušca pifati, če nam zgodnja spomlad in resje ne pomaga.

Naselil se je v Brni, ter je postal posestnik raznih posestev. Zato je tudi zdravništvu slovo dal in začel delovati v družih razmerah. Voljen je bil v srenjski odbor, kjer je neutrudljivo delal do l. 1872. Častno objavljenje in pripoznanje mestnega svetovalstva pri njegovem izstopu je pričalo, da ni le imena ali časti iskal, ampak vedel je tudi dolžnosti zvesto dopolnovati.

Kot ud Moravske kmetijske družbe je stopil tudi v odsek za čebelorejo, postal njen tajnik in l. 1865 njen predsednik, ves svoj trud je zdaj čebelarstvu daroval; njegova prva skrb je bila čebelarski odsek v samostalno društvo povzdigniti. Ko se mu je to posrečilo, je bila njegova prva in največa skrb društvu dati tako podlago, da bi ne le životarilo, ampak rastlo in se krepko razvijalo. In res, v kratkem času, kar se je društvo iz malih začetkov vstanovilo, je zaradi izvrstnih uravnav postalo drevo, na katerega se je ves svet oziral. Zavaljo obilnega števila udov (čez 1300) je tudi vlada pozornost na-nj obrnila ter ga res zdatno podpirala. Vse čebelarske družbe so Brnsko cenile in marsktere si jo popolno v izgled vzele.

Pa — ni mu bilo dano se svojega truda v miru veseliti. Komaj je dosegel, po čimur je hrepenel, za kar je vso delavnost in moč daroval, je mogel zapustiti svet in življenje. Njegova neutrudljiva delavnost se je pa posebno zadnje dni življenja razodevala — do zadnjega si ni pokoja privoščil. Že ves bolan je še opravljal vse mnoge opravila društvenega vodstva. In pri vsem tem je vedil še časa dovelj dobiti za vredovanje po njem vstanovljenega društvenega lista in pisateljske dela (umni navod za čebelarstvo). Zraven tega je bil še četrtni občinski ogleda in opravnik mestnega sirotiškega zavoda. Čudno, kaj zamore neutrudljiva in trdna volja vse izvršiti! Umrli je 21. oktobra 1873 v 56. letu svoje starosti. Mnogo pripoznanj in počastenj je spričevalo, koliko je bil ranjki čislán in spoštovan. Naj počiva v miru!

O prilepljanji praznega ravnilnega satovja.

Znano je, kako rada Kranjska čebela (najbrž da druga tudi) stavi satovje počez ali poprek. Bila je v tej reči že stoletja neomenjena. Čebelar je navadno roj ogrenil v panj, in postavil v čebeljak ter se ni več zmenil, naj si je svoje novo pobištvo stavil in delal, kakor je hotel. To pa umnemu čebelarju ne služi več. On hoče svojo živalico tudi v svoji oblasti ineti, da ji zamore dodajati, ali odjemati, ali sicer po potrebi pomagati. Kako pa, če ne more zraven? Zato so se umni čebelarji umislili namest čebeli stalni pokrov prepustiti, da na njem satovje svojevoljne prilepuje, premakljive dilice — satnike — podtakniti, na katere mora potem satovja prilepiti. Ali čebele so samoglavne in prebrisane. Delale so spet počez in čeravno so bili med enim in drugim satnikom prazni prostori, so vedile prazen prostor premostiti in tako so z enim satkom tri, štiri satnike prepregle in zvezale in čebelar spet ni mogel do satovja. Pa čebelar je bil le modrejši, ko čebela, ter jo je vkanil. Zapazil je njeno lakomnost in vidil, da brez ozira vzame méd in vosek, kjer ga dobi (kakor Bizmark denar) in s tem jo je obrzdal. Nastavil ji je namreč celi sat, ali le

košček na premakljivi dilici; ona si ga brž prisvoji, ga še bolj pritrdi, osnaži in dela naprej, a čebelar se smeja in veseli, da ima zdaj čebelico v rokah, ter njeno delo pregleduje, kadar se mu ljubi.

Ali kako pa to storiti? da bi se hotel sat sam prijeti, kakor smola, bi že bilo! Res to dela začetnikom težave, zato bo menda prav, da reč malo omenimo. Delo prileplanja se opravlja na mnogo viž; le bolj navadne priobčimo. Kupi si navadnega gumija (gummi arabicum), prilij vode, da se raztopi, pa ne preveč, ampak naj bo raztopljen tako gosto, da palčica noter postavljena po koncu stoji. Odreži potem sat ob ravniku z ojstrim nožem. Satnik: dilico ali romček obrni na robe, da spodnja stran na vrh pride, namaži s čopičem romček in sat in deni vkup, pritisni toliko, da se sprime, (pa ne bodi neroden, da bi vez zdrusnil) ter pusti en dan ali dva dni, da se gumi posuši, ter znaš potem sat dejati in nesti, kamor ga hočeš. Na stranéh ni treba nič prilepljati, to delo čebela sama in boljše opravi. Da se za ravnilni sat vzame le satovje delalnih čebel, ne pa kjer je bila trotova zalega, se umé samo po sebi. Čem več je delalcev, tem več je dobička; čem več pa trotov, tem več potratnih postopačev — čisto nepotrebnih.

Ravno to delo se lahko tudi drugače opravi. Tako imajo nekteri o podolgati posodici raztopljen vosek, ter koščke ravnilnega voska v njem pomakajo, in jih na satnike pritiskajo. Spet drugi imajo 10—12" dolgo šinico, katero razbelijo, na nji sat stopijo in hitro prilepijo. Tudi se zna s prav tanj- kim in vozkim trakom ali nitjo sat privezati, in čebelam jesti dati. Naglo sat prilepijo in veči delj nit same pregriznejo, ktera se potem lahko vun potegne in naj bi jo tudi čebele ne pregriznile, se lahko z ojstrim nožekom prereže, še posebno pa v društvenim novem panju. Vse to delo je le od začetka malo sitno, pozneje pa je za kratek čas. Da se pa veliko časa s tem ne potрати, in da ima človek pripravljeno, kadar je treba v roke vzeti, naj se to napravlja v zimskem času, ali v deževnem vremenu. Tudi v nedeljo popoldne, kadar gospodar svojo kršansko dolžnost v cerkvi dopolni, kaki satek na okvirček pritisniti, bi ne bilo toliko greha — gotovo desetkrat boljše, kakor se po krémah in hišah potikati, tam pijančevati in opravljati.

Družbena naznanila.

Najpred radostno naznanujemo svojim družbenikom o rešenju znane naše vloge 12. tept. 1873 za državno podporo. Minister kmetijstva je z odpisom 21. decembra 1873 c. kr. kmetijski družbi sledeče naročil: „Reševaje vlogo 12. septembra l. l. in vračaje njene priloge pooblastujem odbor c. kr. kmetijske družbe v Ljubljani, naj da iz državne podpore, katera se ji je z odpisom 30. julija l. l. štev. 7534 podelila, čebelarskemu društvu po prejeti nekolikovani pobotnici dve sto gld. av. v. na roke g. barona Rothschütz-a“.

Ob enem pa, oziraje se na razloge navedene sloge, dalje naročam c. kr. deželni vladi v Ljubljani, naj odšteje za poravnanje vsega dolga še šest sto petinsedemdeset gld. av. v. odboru kmetijske družbe v izročevanje Kranjskemu čeb. društvu na roke g. bar. Rothschütz-u proti dostojno kolekovani pobotnici.

Dunaj, 21. decembra 1873.

Podp. Chlumetzky:

C. kr. ministerstvo kmetijstva.

Odbor društva je brž izrekel srčno zahvalo nj. vzvišenosti gosp. ministru kmetijstva, in jo izrekuje tudi tù očitno slavnemu odboru c. kr. kmetijske družbe za blagovoljno priporočevanje.

Da vemo koliko iztisov društvenega lista preskrbeti, prosimo vse častite ude, naj nam blagovolijo poslati svojo letno plačo kmalo — saj do konca marca. Najcenejše in tudi najložej se pošilja po poštnih nakaznicah, ker do 10 gld. ne stane več ko 5 kr. in ni treba ne zavitka, ne pečata, ne za pismo ne za denar. Tudi se po nakaznicah lahko s kratkim naroči, kar človek potrebuje Prvi letnik z dvojno prilogo k 12. številki se še dobiva po 1 gld. 10 kr. brez daljnjih stroškov. Ker se znamo še večkrat na prvi tečaj sklicovati, bi novim udom ne bil za škodo; tudi je brati masiktera tvarina, ktera se znabiti ne bo obdelovala več tako hitro.

V povzdigo in pomnoženje čebelne paše je družbeni odbor sklenil nekaj semen medunosnih rastlin razdeliti društvenikom, ki se zato oglasijo. Oglasiti se je pa treba nemudoma, ker se nam spomlad bliža.

Delilo se bo za polje: 1. zimška goršica (cvetè meseca aprila); 2. rudeča detelja — inkarnatkele (cvete aprila — maja); 3. turška detelja — esparsette (dolgorasteča detelja ljubi apneno zemljo, cvete junija — septembra); 4—6. bela detelja — bastard in Bókara (cvetó julija avgusta); 7—9. razen bob, ki ga ima gotovo tudi vsaki tudi več ali manj doma, goršica in ajda (cvete junija — julija).

Za vrte navadnih zelenjav: 10—11. rožmarin in sivka (cvete maja); 12—13. žajbel in boreč (cvete od junija do oktobra); 14—17. oljnata redkev, druga sivka, izop, mežilka ali prežilka (cvete junija — avgusta); 18. šatrajka (cvete julija — avgusta); 19—20. melisa in majaron (cvete julija — septembra).

Za lišpovrte — za sprehajalne vrte: 21. plavica (cvete junija — oktobra); 22. dišeča detelja, 23—24. beli in višnjevi modriš, tudi plavica, glavič (cvete julija); 25. resedica, 26. zamorski, črni kim kumin (cvete julija — septembra); nekaj ptujk: 27—29. klarkija fazelija in cutoka (cvetó avgusta — septembra); 30—31. sirski govšec ali svilnica in balzamine, berskavka (cveto julija — avgusta); 32. polna malva ali slezina.

Naročuje se lahko po listnici, kakoršne ima vsaka pošta na prodaj in velja le 2 kr., ter je zadosti, da naročnik le številke semen pove, ktere dobiti želi. Se ve, da bo vsak le kaj malega dobil; naj bo ta razdela le poskušnja, če se kake cvetice tù in tam kot pripravne za čebelorejo potrdijo.

V Dunajski razstavi
sta bila poslavljeni sledeča Kranjska čebelarja: g. baron Rožič v svetinjo zaslug; in g. Ambrožič z diplomo pripoznanja.

Mizarji za navadne dela
dobijo po pogodbi za dalje časa delo. Popraša se pri predsedniku v Smereku; pošta Pösendorf.

Pozni čebelni lanskí roji
se želijo kupiti. Pove naj se teža panja in čebel; tudi méd in vosek kupuje predsedništvo. Dalje prih.